

אבנר שלנו / יעל צהרי וחברים מקבוצת "רימון"

דברים בהלוויה

כרעם ביום בהיר, פתאום משום מקום, נפלה עלינו הידיעה המעציבה על לכתו של אבנר. בשבוע הבא אנחנו, קבוצת רימון, יוצאים לטיול, שהוא המפגש השנתי שלנו. ממש בימים אלה הייתי בקשר עם אבנר וזהבה להבטיח שאכן אבנר יבוא אתנו.

אבנר, בשנים האחרונות עם יציאתו לפנסיה, הקים את הגלריה בה עבד ובנה את עבודות היד היפות שלו והן הוצגו לעיני כל מבקריו. בימים היה יושב בגלריה, כאשר היו לו מבקרים כמעט קבועים, שבאו אליו לכוס קפה ושיחה. לשנת השמונים של רימון חשבתי על המפגש אצלנו בקיבוץ וביקור בגלריה שלו.

שנים רבות אבנר לא היה שותף לפגישות שלנו כקבוצה, אך בשנים האחרונות הקפיד לבוא וריגש את כולנו בדבריו המעניינים על דרכו ומעשיו. כולנו ברכנו על הצטרפותו מחדש.

בזיכרונות מימי הנעורים במוסד, אבנר היה הראשון שידע לנהוג בטרקטור ואיכשהו תמיד מצא טרקטור, ברשות או שלא, לבוא איתו לאירועים השונים שהיו לנו, אם בפעולות התנועה או באירועים אחרים. בנוסף, אנחנו זוכרים שאבנר היה אלוף המוסד בשחייה למרחקים קצרים, במוסדות המים שהתקיימו בתחילת שנת לימודים - וכן היה שחקן בנבחרת הכדורעף.

בסוף תקופת הלימודים במוסד, כאשר אבנר עבר ניתוח שקרקע אותו לבית ההורים לשבועות רבים, היינו יושבים אצלו שעות. זאת הייתה שעתם היפה של הבנים בסיפורי בדיחות גסות, והצחוק שלנו היה מרים את התקרה. ככושרו הטכני הייחודי, חתך את הגבס שהיה מולבש עליו - פשוט כי גירד לו ברגל.

הנה דברים שנכתבו על ידי כמה מהרימונים:

אמיר: לב הזהב של אבנר, שהיה הכי גבוה בקבוצה (ואולי בקיבוץ - תמיד השווינו אותו עם חנן לפיד), עם תבונת הכפיים שלו, לב הזהב הזה חדל מלפעום ביום רגיל בשבוע, ללא הודעה מוקדמת וללא אפשרות להתכונן ולהבין את ההליכה שלו לעולם שכולו טוב. לא נשכה את רצונו התמידי לעזור ולסייע, ביכולת הטכנית שבורך בה, בכל הזדמנות.

אני זוכר את הברוש, שצמח ליד בית הוריו לגובה רב, שאבנר שתל כמו ידיו, ועם השנים אבנר לא הסכים שיעקרו אותו.

נזכור את אבנר לטוב כאחת החוליות האהובות בשרשרת של משפחת רימון.

רחל'ה מוסיפה: כנספחת לקבוצת רימון תמיד אהבתי את אבנר היקר, האיש הגבוה עם החיוך הטוב, עם החיבוקים האיתנים שלו בכל מפגש של הקבוצה. תמיד הייתי צריכה להזדקק על קצות אצבעותיי כדי להגיע אליו. כבר מתגעגעת.

נחום: זיכרונותיי עם אבנר נוגעים לתקופה של ילדותנו, בה הורינו גרו בשכנות, בעמדה בקצה הקיבוץ. לימים, כאשר ילדינו היו בני ארבע ושש, נסענו לירושלים לביקור משפחתי. בדרך חזרה, באזור אבו גוש, אירעה תקלה ברכב, שלא איפשרה לנו להמשיך בנסיעה... זה היה עוד לפני עידן הטלפונים האישיים. הלילה היה חורפי וקר ולא ידעתי איך להמשיך בדרך. איכשהו יצרתי קשר עם הקיבוץ,

ביקשתי שיקראו לאבנר. תוך שעתיים אבנר הגיע עם טנדר מהקיבוץ, מצויד בשמיכות ושתייה חמה - והביא אותנו הביתה בשלום ובבטחה. זה היה אבנר של לב ענק ונכונות לעזור בלי לשאול שאלות מיותרות.

כרמלה: זיכרונות מימי הנעורים, בימים קשים של געגועים לבית ולמשפחה אבנר היה תמיד לידי, ביד תומכת, בחיבוק עדין וסבלנות אין קץ. מאז, יחסינו תמיד היו חמים וחבריים, שלא היה שני להם. אי אפשר שלא להזכיר את תושייתו המדהימה של אבנר, כאשר עגלה כבדה קרסה על קבוצת ילדים באחד מלילות שישי. אבנר, ליד ההורים הנרגשים והדואגים, היה זה שידע ליצור מעין מנוף, שהרים את העגלה כדי לחלץ את הילדים שהיו מתחתיה.

כך נזכור את אבנר, בעל תושייה, מעשי, בעל פתרונות טכניים, שידע ליצור יש מאין, טוב לב ונדיב. יהי זכרו ברוך.

